

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Sydney 22-1-1983

Đồng Thức Tương Giao

Đồng Thức Tương Giao

Sydney, ngày 22 tháng 01 năm 1983

Hôm nay là ngày tái ngộ trong sự xa cách mến yêu của chúng ta và trong lòng thổn thức của mọi người nếu có cơ hội tương ngộ đồng hành trong giây phút thiêng liêng thiên giác. Ngày hôm nay đã đạt thành và chúng ta đang ở trong giây phút học hỏi để khai triển thanh điển trong tâm thức của hành giả tu học. Chúng tôi đến đây với một lòng thành kính của tất cả bạn đạo khắp các nơi: Montréal anh em luôn luôn nhớ đến bạn đạo ở Úc Châu, nhất là Thanh Nguyên đã thư từ lai vãng với bạn đạo tại Úc Châu; Chị Thanh Nguyên rất thương mến những hạnh tu học của những người bạn đạo tại Úc Châu. Luôn luôn tôi ước mong được diện kiến các bạn nơi đây,

nhưng mỗi người một hoàn cảnh không thể làm theo ý muốn nhưng tâm lành của tất cả bạn đạo; Montreal vẫn gửi đến tình thương và ôm lấy các bạn ở Úc Châu.

Chúng ta trên con đường hành hương, thương yêu để giải tỏa tất cả những sự động loạn đã lấn át trong tâm thức của chúng ta; chúng ta luôn luôn vun bồi dưỡng chí truy tầm Đạo Pháp trong giây phút thiêng liêng chơn giác của mọi hành giả. Ngày hôm nay quả thật chúng ta lại có sự hiện diện tương hành trong tâm thức nơi xứ lạ quê người, nhưng mà kỳ thật đó cũng trong tầm tay của Thượng Đế đã an bài cho chúng ta mới có cơ hội tương ngộ ngày hôm nay.

Vậy tôi có những câu thơ như dưới đây, để đóng góp một phần trong buổi thiền chung của chúng ta:

Lâu năm tái ngộ bạn quê nhà

*Cảm động đáy lòng nước mắt ra
Giây phút thiêng liêng lòng thôn thức
Hòa tan sóng động phút chan hòa
Chan hòa lại nhớ quê nhà
Nhớ thương bạn đạo thật thà mến yêu
Lý Trời nhắc nhở tình siêu
Vui say tâm đạo đạt nhiều lý chơn
Thương yêu giải tỏa giận hờn
Quy tâm thức giác tùy cơn học hành
Cuộc đời từ trước đến thanh
Chơn tâm thức giác thực hành đến nơi
Tình thương ban chiếu bởi Trời
Năm Châu huynh đệ đạt lời thức tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Qui hồn qui vía tự tâm siêu nhiên
Hương tâm độ thuyết tùy duyên
Khai minh tâm đạo triền miên học hành*

*Cảm minh nguyên lý trước thanh
Bình tâm học hỏi thực hành phút giây
Cảnh đời chuyển hóa đó đây
Tay không vẫn giữ rõ Thầy trong ta
Vun bồi ý chí nhân hòa
Nhớ Cha nhớ Mẹ chan hòa tình thương
Thực hành mến cảm dựa nương
Tình thương đạo đức mở đường tự đi.
Kính bái,
Lương Sĩ Hằng*

*Lâu năm tái ngộ bạn quê nhà: Lâu năm chúng ta đã
thương yêu lẫn nhau trên đường học hỏi của cuộc hành
hương hiện tại.*

*Cảm động đáy lòng nước mắt ra: Vui sướng trong
duyên lành tái ngộ trong giây phút thiêng liêng nước
mắt chúng ta không sao cầm được.*

Giây phút thiêng liêng lòng thốn thức: Giây phút thiêng liêng chúng ta muốn, muốn, muốn, muốn, muốn gần nhau nhiều hơn, muốn thực hành cho đến đích của mỗi tâm hồn đã luân hồi tại thế nhiều kiếp, ngày nay chúng ta có duyên lành tái ngộ. Ai ai cũng thốn thức muốn được về quê xưa chốn cũ, muốn trở về cảnh vinh quang đời đời bất diệt của phần hồn đã giảng thế học hỏi, học Dũng, học Hòa. Ngày hôm nay tương hòa tại thế, rồi chúng ta cũng phải mỗi người chia tay để về quê với phần hồn chánh giác.

Hòa tan sống động phút chan hòa: Đó, tình thương không thể nói ra được luôn luôn thốn thức, hòa tan sống động phút chan hòa, chan hòa trong tình thương thật sự yêu mến, cảm mến trong giây phút nhớ thương.

Chan hòa lại nhớ quê nhà,

Nhớ thương bạn đạo thật thà mến yêu: Chúng ta chan

hòa lại nhớ quê nhà, nhớ lúc nào chúng ta cũng có cơ hội tương ngộ quây quần lẫn nhau để học hỏi để khai mở những sự động loạn, tà khí đã xâm chiếm trong tâm thức của chúng ta. Hằng tuần chúng ta đã đồng học và đồng tu,

Rồi Nhớ thương bạn đạo thật thà mến yêu: Chúng ta nhớ những người hiện tại ở bên nhà luôn luôn ngày đêm tưởng đến chúng ta và chúng ta cũng ngày đêm tưởng đến người trong lúc thiền giác, mến cảm trao đổi luồng điện thiêng liêng sẵn có. Tuy xa nhưng mà tâm thức không bao giờ xa. Nhiều khi những bạn đạo ở bên nhà cũng động loạn, cũng nói sai và cũng thực hành sai nhưng mà không có gì quý bằng tha thứ và thương yêu. Đó là điều quý nhất của người tu về Pháp Vô Vi. Chúng ta chỉ có quyền thực hiện tình thương và đạo đức, và không bao giờ chúng ta có quyền thực hiện sự oán ghét lẫn nhau.

Lý Trời nhắc nhở tình siêu

Vui say tâm đạo đạt nhiều lý chơn: Lý Trời đã nhắc nhở chúng ta tình thương là sự sáng suốt vô cùng tận trong tâm thức của mọi cá nhân. Vui say tâm đạo đạt nhiều lý chơn: Chúng ta thấy rằng quân bình trong ta đã thiên định được qua cơn thỗn thức, qua cơn đau khô, qua cơn vầy xéo của cuộc đời mà chúng ta chưa quy nhất tam giới trong ta cho nên ta có sự oán ghét giận hờn mà không thích hoàn cảnh đó mới đến hoàn cảnh đến. Ngày hôm nay chúng ta thấy chỉ có mùi đạo mới là giải tỏa sự phiền muộn trong tâm thức.

Mọi người chúng ta xa quê hương ra đây cũng phải ngộ cảnh Thiên Cơ đã sắp đặt là cho chúng ta có cơ hội học Nhân học Hòa, cho nên các bạn đã cảm thấy nhiều sự trở ngại trong tâm thức, không như ý muốn được, nhưng mà rốt cuộc chỉ có đạo tâm mới giải tỏa

được sự phiền muộn đó.

Thương yêu giải tỏa giận hờn

Quy tâm thức giác tùy cơn học hành: Đó, chúng ta có biết thương yêu, biết tha thứ mới giải tỏa được sự giận hờn bực tức trong tâm thức của chúng ta rồi quy tâm là quy nơi sự sáng suốt nơi trung tâm bộ đầu chúng ta hướng thượng hòa tan với cả Càn khôn Vũ trụ. Thức giác tùy cơn học hành, tùy theo hoàn cảnh nghiệp lực của mỗi cá nhân mà học hành trong chu trình tiến hóa.

Cuộc đời từ trược đến thanh

Chơn tâm thức giác thực hành đến nơi: Cuộc đời từ cảnh trược cho đến cảnh thanh, chơn tâm chúng ta thức giác thực hành đến nơi. Chơn tâm là cái sự siêu diệu đời đời bất diệt; ngay trung tâm bộ đầu chúng ta hòa tan với cả Càn khôn Vũ trụ chúng ta mới thức giác

được sự cấu trúc của siêu nhiên, để chúng ta thực hành tới càng ngày càng thanh nhẹ hơn, sáng suốt hơn, cởi mở hơn.

Tình thương ban chiếu bởi Trời

Năm châu huynh đệ đạt lời thức tâm: Tình thương ban chiếu bởi Trời, ngày nay chúng ta ôm cái xác phàm nhưng mà chúng ta không có khả năng giữ xác phàm tại thế đời đời được, vì đây là một trường thi học hỏi trong định luật Sanh, Lão, Bệnh, Tử. Chúng ta thấy rằng Trời đã ban cho chúng ta quá nhiều: cho chúng ta đầy đủ cơ hội để học hỏi trong chu trình tiến hóa. Năm châu huynh đệ đạt lời thức tâm, năm châu huynh đệ ngày hôm nay chúng ta qua cơn vày xéo rồi mới đạt lời thức tâm thấy rõ ràng chơn lý là chơn lý, không bao giờ thay đổi được. Chúng ta chỉ tuân tợ giữ lấy, bình tâm mà khai triển, an phận tu học mới là trở về

nguồn cội được.

Lý Trời siêu diệu thậm thâm

Qui hồn qui vía tự tâm siêu nhiên: Lý Trời siêu diệu thậm thâm. Đó, chúng ta mắt thấy để thức tâm, tai nghe để thức tâm, miệng nói để thức tâm, mũi ngửi để thức tâm, tưởng tượng để thức tâm thì chúng ta thấy sự siêu diệu nằm ở đâu, nằm ở bên trong chúng ta, thậm thâm ở trong chỗ sự sâu xa trong đáy lòng của chúng ta rõ rệt. Chúng ta tu trong thanh tịnh trở về với ngôi vị của chính chúng ta mới là qui hồn: thấy hồn, thấy vía. Lúc xuất ra, lúc nhập xác tự tâm siêu nhiên thấy sự siêu nhiên rõ rệt, Trời Đất đã an bày biết bao nhiêu kiếp không phải không phải mới an bày đâu.

Hướng tâm độ thuyết tùy duyên: Chúng ta hướng tâm về đạo pháp thì chúng ta sẽ có bạn đạo luôn luôn đến với chúng ta, nghe đời là Thầy của chúng ta mà độ

thuyết hỏi này, hỏi nọ, chúng ta mới đem phần sáng suốt đóng góp. Tùy duyên có người nói chơi nhưng mà cũng hiểu đạo và có người thực sự tìm đạo, thì chúng ta lại có cơ hội truy tầm đạo pháp, truy tầm chơn lý và hướng độ cho ta sáng suốt, cũng như hướng tâm hướng thượng và độ cho những người ở thế gian từ trần trước giải tỏa những sự phiền muộn cứu khổ ban vui trong đường lối đồng hành tiến hóa.

Khai minh tâm đạo triền miên học hành. Lúc đó chúng ta mới khai thông cái sự quân bình kê bằng tâm đạo triền miên học hành. Chúng ta quán thông lấy ta, quán thông vạn linh, mọi trạng thái trong ta và chúng ta hòa tan với mọi trạng thái, mới định bất cứ giờ phút nào.

Cảm minh nguyên lý trước thanh

Bình tâm học hỏi thực hành phút giây: Chúng ta mới cảm minh nguyên lý, nguyên lai bản tánh của chúng

ta từ trước đến thanh. Đó, chúng ta thấy rõ, chúng ta hành trì giai đoạn một, từ kiến thức này tới kiến thức kia. Bình tâm học hỏi thực hành phút giây, lúc nào tâm chúng ta cũng ổn định; chúng ta thấy rằng chúng ta là một học giả cả Càn khôn Vũ trụ, cho nên chúng ta phải hành, học trong thực hành, học trong đụng chạm mới cởi mở được; từ từng phút giây chúng ta thấy rõ rằng giây phút ta học là giây phút học hỏi; không phải ở đây chơi đâu, không phải ở đây hưởng thụ.

Cảnh đời chuyển hóa đó đây

Tay không vẫn giữ rõ Thầy trong ta: Cảnh đời chuyển hóa đó đây, nay ở đây mai đó luôn luôn thay đổi trong tình cảnh của chúng ta trong tâm thức. Cái chúng ta đạt được, ngày mai nó sẽ tan và sẽ chuyển hóa đi tới một cái chỗ sáng suốt hơn là chúng ta đã thực hành gì? Thực hành cái khoa học huyền bí trong nội thức

của chúng ta. À. Trong tương nó có tương. Trong sự sáng suốt nó mới có vốn được, xây dựng được trật tự của vật chất hiện tại. Tay không vẫn giữ rõ Thầy trong ta, chúng ta đến đây bởi hai bàn tay không rời trở về với hai bàn tay không. Phải biết rằng sự sáng suốt nó ở trong ta chứ không ngoài ta đâu mà đi xin xỏ. Phải thực hành rồi đương nhiên nó sẽ có.

Vun bồi ý chí nhân hòa

Nhớ Cha nhớ Mẹ chan hòa tình thương: Chúng ta luôn luôn vun bồi ý chí học Nhân học Hòa trong sự chờ đợi tương ngộ, giải tỏa những sự trần trọc, nhằm lẫn giữa nhân loại và nhân loại. Chúng ta không có Nhân, làm sao đạt tới ngày vinh quang ở tương lai? Nhớ Cha nhớ Mẹ chan hòa tình thương. Chúng ta có Cha có Mẹ đó là tình thương sống động nhất trong tất cả, không bao giờ chúng ta cắt đứt được và không bao giờ bị cắt đứt

bởi một ai. Chúng ta cứ giữ cái phần đó thì chúng ta mới thấy rằng tình thương là quý báu.

Thực hành mến cảm dựa nương

Tình thương đạo đức mở đường tự đi: Thực hành mến cảm dựa nương, chúng ta trong thực hành mến cảm trong tinh thần xây dựng. Đó là cơ hội chúng ta dựa nương để tiến hóa. Tình thương đạo đức mở đường tự đi, tình thương đạo đức là món quà quý báu nhất cả Càn khôn Vũ trụ. Nó cũng là khí giới sắc bén nhất để cắt đứt những sự trần trọc tham lam và tạo cái cảnh khô, cảnh tăm tối trong tâm thức của mỗi hành giả. Chúng ta chỉ có thực hiện tình thương và đạo đức mới là cởi mở, mới là từ bi được. Còn nếu mà chúng ta không chịu thực hiện tình thương và đạo đức thì chúng ta sẽ bị chôn vùi trong sự ô trọc nhảm lẫn mà thôi.

Cho nên, này hôm nay chúng ta lại có cơ hội tái ngộ trong tình tương thân tương ái, và chúng ta nguyện niệm tìm ra được chân lý rõ rệt chúng ta là con một nhà, con của cả Càn khôn Vũ trụ đã phối hợp cấu trúc cho chúng ta có cơ hội có một cái thể xác đối diện lẫn nhau chu trình học hỏi cởi mở, khai triển tâm linh. Từ giây từ phút, từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh nọ, các bạn đã thấy rõ, các bạn tưởng ra đây các bạn có được nhẹ nhàng đâu? Không! Các bạn cũng phải sống trong sự tổ chức của những cái cơ cấu của xã hội, trong đó nó có nghịch thuận tương giao; đó là bài học dẫn tiến phần hồn của chính chúng ta, chớ không phải là đến đây là chúng ta giải thoát đâu! Chưa giải thoát mà. Chúng ta mới nhận định rõ chúng ta là một phần hồn đã luân hồi tại thế nhiều kiếp mà chưa hoàn tất được, chưa sửa được tất cả những tội trạng của chính mình.

Cho nên, chúng ta lại cố gắng sửa hơn để trở về, để

hoàn tất, để toàn hảo hơn, mới trình diện được Đấng Cha Trời. Cho nên, luôn luôn Cha Trời ôm ấp bàn tay của Ngài đến từ nơi này đến nơi kia rõ rệt. Bàn tay của Ngài nằm ở đâu? Đó là Luật Ngũ Hành đó các bạn. Các bạn có tim, gan, tỳ, phế, thận; các bạn có Ngũ Hành trong bản thể; có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Ai đã nắm? Khi thu, khi phóng; đó là chính Ngài: Chính Thượng Đế đã ban cho chúng ta một cái thanh khí để hít vô và thở ra mà chuyển hóa xuống Ngũ Hành trong Ngũ tạng của chúng ta, và khai triển Ngũ Uẩn của chúng ta hướng thượng, để giải tỏa tất cả những sự trược ô sẵn có của chính mình.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta lại có duyên lành tương ngộ để học hỏi, mà chúng ta mới thấy rõ rằng bàn tay của Chúa, của Phật đã nâng niu chúng ta trong giây phút ăn ngủ của thế gian Ngài cũng lo cho chúng ta; không bao giờ bỏ. Và chính chúng ta là người tự

bỏ, cống cao ngạo mạn, nhóe được một chút ánh sáng tưởng chúng ta là cao siêu, chúng ta là trí thức, chúng ta là thuộc một loại khác hơn một loại! Đó là cái chuyện sai lầm vô cùng đó các bạn ơi. Cho nên, ở thế gian này cọng cỏ nó cũng có sự phấn đấu tiến hóa của chính nó, và vạn linh cũng được sùng sờ dựng lên trước mặt các bạn, nhà cửa này kia, kia nọ, đó là tiến hóa của vật chất. Đó, rồi nó đóng góp cho chúng ta xây dựng cho chúng ta trong đồng hành thương yêu và cởi mở, ôm ấp chúng ta, lúc nào cũng không bỏ chúng ta.

Tuy rằng cái thể xác nhỏ bé này, eo hẹp này, yếu hèn này, nhưng mà tâm thức của các bạn làm sao yếu được các bạn? Tâm thức của các bạn là vô cùng: luôn luôn các bạn sống động tùy theo hoàn cảnh mà các bạn đã đặt những câu hỏi siêu nhiên trong tâm thức. Nhờ đó mà các bạn mới đạt được chơn lý, các bạn mới tìm cái sự đời đời bất diệt trong tâm

thức của các bạn.

Cho nên, luôn luôn các bạn được học hỏi. Không bao giờ Đấng Cha Trời bỏ các bạn, nhưng mà chỉ các bạn tự tạo lấy sự tăm tối, ô trược, trần trược, dâm dục, rồi nó hút các bạn xuống ở trong cái chỗ kêu bằng trì trệ. Cho nên Thượng Đế phải bóp lòng mà tạo ra Địa Ngục để giáo dục con Ngài. Hỏi chớ, địa ngục giáo dục ai? Giáo dục những phần hồn ô trược, những phần hồn thiếu minh chánh mà phải cho nó học hỏi những bài học nặng nề nhiên hậu nó mới tiến được.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta vẫn còn nặng nề tại thế: Người ở thế gian có sức khỏe, có tiền bạc, thì tìm cách tạo cảnh đa thê đau khổ, đó; rồi tự vày xéo lấy mình; rồi tranh đua lẫn nhau; rồi bán lương tâm để làm người! Thì các bạn mới thấy rằng ma, quỷ cũng hiển hiện trước mặt các bạn, chớ đâu có xa hơn các

bạn; mà chính các bạn cũng có ẩn tàng trong cảnh đó. Rồi ngày hôm nay các bạn thức giấc rồi các bạn thấy, “Trời ơi, tôi còn một cảnh xa hơn nữa, tôi còn một cảnh tốt đẹp đời đời bất diệt, chớ tôi đâu phải cái mặt gian xảo đâu. Tôi không muốn sống trong cảnh đó nữa; tôi không muốn sống trong cảnh tàn ác đó nữa! Tôi phải sửa tôi và tôi phải tiến hóa”.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta có một đại phước đức mới đến một đất liền để học hỏi và thương yêu lẫn nhau trong tinh thần xây dựng, quý yêu nhau, và mới thấy rõ chúng ta là con của một nhà, của Thượng Đế, chớ không phải là tầm thường vì ý chí chúng ta không bao giờ phục bất cứ một ai. Nhưng mà chúng ta có khả năng tự tiến. Cho nên, các bạn ngày hôm nay đã ngộ được một pháp là tự tu tự tiến chớ không có lệ thuộc bởi người truyền pháp. Cho nên, chúng ta phải hành để đạt vì các bạn đã có sự sáng suốt của các bạn

rồi không phải mượn sự sáng suốt của một ai. Các bạn chỉ lo chùi rửa là các bạn có. Cho nên, các bạn cố gắng đi, học đi, tiến đi, hòa đi, nhẫn đi, rồi các bạn không có thua lỗ; các bạn thấy chưa?

Người Trí phải hòa phải nhẫn, người Trí không có công cao ngạo mạn. Nếu mà các bạn tự tin là trí thức, người học giả, mà công cao ngạo mạn, là các bạn đâu phải người Trí, các bạn? Là một người thấp thời đó mà thôi. Cho nên, chúng ta tu rồi chúng ta mới thấy rằng là luật quân bình mới quán thông vạn lý. Đó, chúng ta quán thông vạn lý thì chúng ta đâu có bị kẹt nữa. Cái người Trí phải học Nhẫn, học Hòa, xây dựng cho người khác và để dẫn tiến mọi người.

Ngày nay Thượng Đế đã nhẫn nhiều hơn chúng ta, thanh khí điển ban rải hàng ngày, chúng ta đã hoang

phí sử dụng nó vào cái môi giới không cần thiết, mà Thượng Đế vẫn ân ban, chờ ngày thức tâm của các con Ngài. Vậy chớ cha mẹ chúng ta đã nuôi dưỡng chúng ta từ nhỏ đến lớn, bây giờ cha mẹ chúng ta muốn những gì? Muốn chúng ta thức tâm, muốn chúng ta biết chữ Hiếu để muốn chúng ta tự biết ta hơn. Khi các bạn tu rồi các bạn mới thấy rằng cha mẹ của các bạn đã làm gì cho bạn: thương yêu các bạn vô cùng! Càng tìm ra các bạn các bạn mới thấy cha mẹ của các bạn đâu có xa các bạn; dù các bạn đi đâu, đi đến đâu, các bạn phản nghịch đến đâu, cha mẹ của các bạn cũng vẫn ở trong tâm thức của các bạn, trong tinh thần trao đổi từ nghịch cảnh này tới nghịch cảnh nọ Ngài cũng dìu dắt các con chớ đâu có bỏ.

Cho nên, chúng ta mới thấy rằng chữ Hiếu là quan trọng; người tu mà bất hiếu thì làm sao đạt được Đạo? Cho nên, các bạn ngày nay làm cha, làm mẹ, các bạn

mới thấy rằng thương yêu con vô cùng. Có cha mẹ nào bỏ con đâu? Trong tình thương chị em, anh em cũng không có bỏ nhau. Cho nên, các bạn không nên hiểu lầm trong một giây phút mà xảy ra sự sân hận rồi tạo ra vách tường xa cách lẫn nhau.

Trong giây phút lâm chung, các bạn lại càng phải thỗn thức hơn, đau khổ hơn, vì sự thương nhớ bất chánh mà các bạn đã làm cho các bạn trở nên một người tốt trở nên một người xấu. Đó! Cho nên luôn luôn tui khuyên, “Vô Vi chỉ có quyền thực hiện tình thương và đạo đức, phải thương yêu, phải xây dựng, phải hiểu ta, phải tìm ra ta.” Cho nên, các bạn tìm ra các bạn rồi các bạn mới quý yêu cha mẹ, quý yêu Trời Phật, quý yêu cả Càn khôn Vũ trụ, quý yêu tất cả những vật chất nhỏ mọn trước mặt các bạn nhưng mà nó kỳ thực là do sự đóng góp của sự thông minh cao siêu của nhân quần rõ rệt, không phải là ảo

ảnh. Sự thật nó là vậy; sự thật là sự thật.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta ra đến đây một phương tiện nào chúng ta cũng quý báu. Chúng ta đã ở trong cảnh thiếu thốn phương tiện, từ trong có phương tiện, bị cướp mất phương tiện. Ta thấy rõ Thượng Đế đã cho chúng ta thấy cái gì kêu bằng “nghiệp,” và cái gì kêu bằng “giải nghiệp.” Ngày nay các bạn ra đến đây các bạn mới thấy rằng, “Tôi đã được giải nghiệp. Nhưng mà cái thể xác này cũng không phải thể xác của tôi; thể xác của Thượng Đế đang cho tôi mượn; tôi chỉ mượn để thực hành và để tiến hóa mà thôi, chớ không phải mượn để ở đây mà hưởng thụ, không phải mượn rồi phục vụ cho thế gian.

Thượng Đế không có tính điều đó. Thượng Đế đã cho tôi trở về quy tụ với tâm linh của tôi, trở về với phần hồn sáng suốt sẵn có của chính

tôi. Chớ Thượng Đế không có độc tài và không buộc chúng tôi phải phục vụ cách bất chánh hay là học cái lối độc tài đê đê nén vạn linh. Thượng Đế không có ý chí đó. Thượng Đế xây dựng luôn cả cọng cỏ hột cát, hột sạn cũng vậy, Thượng Đế đã an bày cho nó tiến hóa.”

Cho nên, chúng ta có bầu trời, có núi, có sông, có tình thương, có văn chương cởi mở, có quân sự, có chánh trị, có kinh tế, đủ ngoại cảnh để chúng ta học mà kỳ thực bên trong chúng ta có quân sự, có chánh trị, có kinh tế. Các bạn bây giờ, mỗi đêm các bạn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, đó là quân sự, bắt buộc phải trở về cái luật siêu nhiên, rồi lúc đó các bạn mới thấy rõ chánh trị.

Sự sáng suốt của các bạn mới có nơi sử dụng; sự sáng suốt của các bạn mới có thể nắm được cái gươm tình

thương và đạo đức để múa trong tâm các bạn, tự cắt đứt tất cả những sự bất chánh không cần thiết mà các bạn đã thực hành bao nhiêu năm qua, bao nhiêu kiếp qua; rồi bây giờ chúng ta cắt nó bằng một cái gươm đón lạnh của tình thương và đạo đức của Thượng Đế; Chúng ta mới trở nên một người trọn lành, mới ảnh hưởng được nhiều người và xây dựng cho nhiều người, thì chúng ta mới trả được cái nợ mà chúng ta đã và đang thiếu cả Càn khôn Vũ trụ, chớ không phải rằng chúng ta thiếu một người nào đâu! Chúng ta thiếu nơi cấu trúc siêu nhiên, sự sáng suốt vô cùng của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta mà chúng ta chưa hề hoàn trả.

Chúng ta vun bồi ý lực càng ngày càng nhiều, thì quả Địa Cầu phải thay đổi tốt lành; sự cạnh tranh và tạo sự đau khổ không còn nữa. Cho nên, chúng ta đã đến mảnh đất này, ta thấy tại sao thiên hạ đều giữ trật tự

trong sự sống của lẽ sống? Vì họ đã bỏ xứ sở họ ra đi, họ di dân đến một nơi, mà một nơi đó là họ mong muốn được hoàn toàn tự do cởi mở trong tinh thần xây dựng, cho nên họ bằng lòng đóng góp những cái gì hữu ích và trật tự. Thì chúng ta đây cũng là phần hồn đã di dân từ Thiên Giới giáng lâm xuống thế gian, thì chúng ta muốn gì đây? Chúng ta muốn trở về với trật tự sẵn có của chúng ta ở Bồng Lai tiên cảnh tốt đẹp, vạn linh đều thông cảm lẫn nhau.

Vậy thì các bạn muốn hay là không? Cho nên, khi mà chúng ta nhắc ra một cái cảnh thanh cao tốt đẹp thì ai ai cũng muốn tiến đó đồng dự, đồng tiến. Vì trong cái thức hòa đồng cởi mở trong xây dựng đó quý báu vô cùng, và không bao giờ được yêu chuộng. Cho nên, mọi người chúng ta ta tu là tu bổ sửa chữa, phải trở về với thực chất, thực cảnh, chớ không phải chúng ta tu rồi để trở về rước những sự

động loạn và lấy sự sáng suốt chúng ta phục vụ trong cái lý trí độc tài của chúng ta. Sự độc tài đó nó giới hạn trong một thời gian ngắn mà thôi. Đối với vợ, đối với con, đối với cha, đối với mẹ mà nếu các bạn độc tài thì không bao giờ phát triển nổi; mà gia cang thiếu chữ Hòa thì không khí từ Thanh trở nên nặng.

Chúng ta đã hưởng rồi, ngay ở tại Thành phố Hồ Chí Minh chúng ta cũng được hưởng rồi. Sự thanh nhẹ đó trở nên sự giận hờn, hục hặc lẫn nhau; huynh đệ không lấy dao chém nhau mà tâm thức luôn luôn phòng ngừa, động loạn. Đó, chúng ta thấy có hay, hay là không? Cái trước nó đã giúp chúng ta được không? Không! Cho nên, nó tràn ngập trước khí trong nơi đó. Cho nên, chúng ta là người muốn tìm một đường lối thanh giải, chúng ta phải đành từ bỏ nó và đi trở về với giới sáng suốt hơn.

Khi mà các bạn đạt được cái sự sáng suốt quân bình đó các bạn muốn những gì? Muốn đem cho những phần tử đó được giải tỏa từ trước đến thanh, từ đồng bùn tiến lên một hoa sen tốt đẹp, rồi từ đó họ mới thức rằng, qua cơn điều luyện họ đã học và họ đã xây dựng cho họ tới sáng suốt và tươi đẹp hơn.

Chúng ta đã may mắn có rất nhiều ảnh hưởng tại thế; cũng như tôi đã thường nhắc các bạn cái hoa sen, hay là cái củ sen đã bị chôn dưới bùn hôi tanh đó, nhưng mà sức phấn đấu của nó là vô cùng và nó tin chắc rằng tương lai tui không còn một sự bùn nhơ nào dính lúu nữa, thì nó trong cái thực hành mà ngày nay đóa hoa sen đã hiển hiện trước mặt của các bạn. Các bạn thấy nó là thanh nhẹ, cảm động lòng các bạn và các bạn thấy sung sướng; các bạn đã nâng niu và chính các bạn đã bảo vệ nó vì nó đã thực hiện trong thành công sáng suốt.

Nhưng mà bông sen đã xuất hiện các nơi, Địa Phủ cũng có, Nhân Gian cũng có, Thiên Đàng cũng có. Để chi? Để đóng góp một sự minh triết cho nhân loại. Để nhân loại thấy rõ rằng, “Tôi có cơ duyên có thể phấn đấu tiến hóa tới sự sáng suốt vô cùng.” Cho nên, ngày hôm nay chúng ta tu trong Pháp nói về điện, nói về trung tâm bộ đầu của các bạn. Đó là các bạn thấy rằng thể xác chúng ta toàn là bùn như động loạn. Mà ngày nay ý chí chúng ta vun bồi trong sự sáng suốt đó, không khác gì sự thành công của hoa sen ở tương lai nếu chúng ta tin nơi khả năng sẵn có của chính chúng ta, và thực hành để đi tới, thì nó sẽ bùng nở một đóa hoa tốt đẹp. Đó là đúng theo ý Trời, đúng lòng ban bố sáng suốt của Thượng Đế. Thanh quang của Ngài luôn luôn quan chiếu cho những người tu thành đạo. Lấy gì đánh lễ Phật? Chỉ lấy bông sen đánh lễ Phật mà thôi.

Cho nên, chúng ta thấy rõ, trên đường tu và cái hạnh

tu của người tu Vô Vi, các bạn ngày hôm nay khó, khổ, cố công thực hành thì các bạn được hưởng tất cả những cái gì? Một cái tài sản siêu nhiên của Thượng Đế đã ân ban cho các bạn: Thanh khí điển hóa sanh vạn vật: hàng ngày, hàng giờ, hàng đêm các bạn đã thâm thập, đó là khai triển trở về với trật tự siêu nhiên, đó các bạn. Cho nên, chúng ta càng tu càng thích thú, càng tu càng thấy con đường mở rộng vô cùng tận trong tâm thức của chúng ta mỗi ngày mỗi tiến, mỗi ngày mỗi mở. Tu cho đến Ngũ Uẩn giai không, các bạn ngồi đó mà không thấy đầu các bạn nữa; các bạn thấy toàn thân thanh nhẹ hòa đồng với cả Càn khôn Vũ trụ lớn rộng vô cùng trong chơn giác tâm thức của các bạn.

Các bạn ơi, con đường quý báu, những tin lành đã đến với các bạn! Ngày hôm nay các bạn mới có cơ hội thấy rằng, “Chính tôi là người

trách nhiệm, chính tôi là người phải thực hành, chính tôi đã phải khai triển tới vô cùng, chính tôi là người đóng góp cho cả Càn khôn Vũ trụ.” Các bạn sung sướng vô cùng, ôm lấy Đấng Cha Trời trong bạn thương yêu vô cùng, thôn thức để trở về với cảnh vinh quang đời đời bất diệt của Đấng Cha Lành đã chọn đường cho các bạn. Đó, các bạn đã đến học, rồi một ngày nào đó các bạn phải trở về với Ngài: thì Cha, Con tương ngộ trong nguyên lý vinh quang đời đời bất diệt.

Cho nên, chúng ta, mọi người phải cố gắng học Nhân học Hòa. Chúng ta thấy vật chất đã tiến hóa: bao nhiêu lần tui đã nhắc nhở các bạn: từ cái ly, hạt cát cũng có thể cố gắng chịu đựng trong Nhân Hòa nó mới biến thành một cái ly. Cho nên, các bạn có ảnh hưởng, có vật chất ảnh hưởng, có thanh điện của Trời ân ban trong tâm thức, chuyển động quân bình ở trong thể xác cũng có. Các bạn từ con của một Vị Toàn Năng

mà ngày nay các bạn cũng vẫn giữ cái thức toàn năng đi đứng rõ ràng, tâm thức của các bạn sống động. Cho nên, các bạn chỉ có thực hành, duy trì một đường lối cởi mở để tiến tới, thì các bạn sung sướng vô cùng, và chúng ta thấy rằng, “Tôi được cơ hội để tự đi thay vì nhờ đỡ.” Mà khi các bạn đi rồi, càng ngày càng tha thứ, các bạn không bao giờ quên ơn chúng sanh.

Cho nên, Chư Phật hiện tại vẫn mang nghiệp chúng sanh. Chúng ta thường nhắc nhở đến Ngài, mỗi đêm chúng ta đều nhắc đến Quan Âm, Mẹ tình thương của chúng ta; mỗi đêm chúng ta đều nhắc đến Đấng Di Lạc, Di Thiện Tối Lạc, đó các bạn ơi! Trong tâm các bạn có thể đào tạo một cơ sở mới, vô cùng tốt đẹp, đó là Di Lạc. Ngày hôm nay các bạn đã tu được cái pháp Như Ý mới là Như Ý được; các bạn thấy rõ chưa?

Ở đây chúng ta có thể nói chuyện khắp năm châu bằng

một dây điện thoại cộng với luồng điện đó các bạn. Chính điện nó hòa cảm và điện nó khai triển: chúng ta nhắc lên là chúng ta có thể đàm đạo với khắp năm châu huynh đệ của chúng ta, kể cả những người gia đình thân yêu của chúng ta; rất rõ ràng. Nếu mà chúng ta không có điện, làm sao mà chúng ta có cơ hội thông cảm như vậy; trong giây phút, đàm đạo bất cứ nơi nào? Vậy thì các bạn hướng thượng, hướng thẳng lên trung tâm sinh lực cả Càn khôn Vũ trụ, thì các bạn sẽ bàn bạc khắp các nơi, cả Càn khôn Vũ trụ vạn linh đồng ứng đồng thanh; chúng ta thấy rõ chưa?

Cho nên, con đường các bạn đi, tôi nhắc nhở về điện giới. Cho nên, các bạn đây rồi sẽ sống hẳn vào điện giới. Các bạn không có lệ thuộc bởi vật chất hạn hẹp nữa, nhưng mà các bạn sẽ sống ở trong cái điện giới sống động vô cùng cởi mở. Cho nên, các bạn đã có âm thanh; bạn thấy rõ không? Các bạn đâu có tạo được

lời nói; mỗi người một giọng đó, ai tạo cho các bạn; ai đã và đang nắm chìa khóa? Ngày nay các bạn được nói, được cãi vã, được lớn tiếng, được nhỏ tiếng; đó. Nhưng mà cái quyền, không phải quyền của các bạn! Trong lúc các bạn lâm bệnh thì tiếng nói cũng không còn; mà giây phút lâm chung rồi, tiếng nói cũng hoàn trả cho hư không chớ không đem đi được! Nhưng mà các bạn chỉ đem đi với cái thức thanh tịnh và sáng suốt mà thôi.

Cho nên, ngày nay chúng ta tu cái pháp này, để chi? Để vun bồi sự thanh tịnh và sáng suốt, để chuẩn bị cho sự tiến hóa đi tới để dự khóa học tân tiến hơn của Thượng Đế đã ân ban. Cho nên, chúng ta đã có cái văn minh trước mặt chúng ta, đã có những chuyện mà chúng ta thấy rõ rằng ta không thể nghĩ ra mà có. Thì chúng ta tu đây, rồi những cái mà chúng ta không thấy, rồi sẽ thấy; mà thấy bằng cách

chúng ta nhắm mắt thấy chứ không phải mở mà thấy, nó rõ rệt như ban ngày. Cái khoa học huyền bí sống động trong tâm thức của các bạn! Cho nên, các bạn sẽ khám phá nó ra; và khi các bạn khám phá nó ra thì các bạn sẽ là gì? Các bạn sẽ là một nhà bác học, các bạn sẽ là một thượng đế trong Tiểu thiên địa! Các bạn rõ ràng các bạn nắm được quyền khai triển vô cùng, thay vì các bạn mượn lý thuyết của ngoại cảnh, vá vúi ở trường đời nhưng mà không bao giờ thức tâm để trở về sự sáng suốt.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta lại có cơ hội để đàm đạo và bàn bạc tìm ra chơn lý. Tại sao chúng ta phải đi tìm chân lý, và những người khác lại đi tìm cái cảnh động loạn? Vì chúng ta đã ở trong khổ; trong cái khổ đó chúng ta mới bắt đầu truy tầm chơn lý. Đó! Chơn lý là chúng ta muốn tìm sự thật, vì chúng ta đã xảo trá lấy ta quá nhiều: thiếu nhẫn, thiếu hòa, tự đắc, tự cao.

Ngày hôm nay chúng ta thấy cái đó không cần thiết trong chu trình tiến hóa quy định của định luật Sanh, Lão, Bệnh, Tử đều giới hạn. Vậy chúng ta nên làm việc thiếu cần thiết không? Chúng ta phải làm việc cần thiết thay vì không cần thiết. Cho nên, các bạn đã bỏ công và đã gia công trong chu trình tu học, nó quý biết là bao nhiêu. Đó là món quà quý tương lai để đóng góp cho nhân loại.

Nhân loại đã đóng góp cho chúng ta ngày hôm nay được ở trên mảnh đất tự do, được có cơ hội hội họp, bàn bạc, xây dựng. Vậy chớ, chúng ta xây dựng điều lành, hay là xây dựng điều hận thù để làm gì? Chúng ta phải xây dựng cái sự sáng suốt cởi mở, để đóng góp cho chúng sanh. Cho nên, các bạn cố gắng lên đi! Chúng ta là người đi trước, trong đau khổ, và chúng ta phải hòa tan trong đau khổ để quán thông, và khôi phục lại hạnh phúc đời đời bất

diệt của mỗi tâm linh.

Cho nên, chúng ta luôn luôn xây dựng tha thứ và thương yêu. Bất cứ cái gì xảy đến, chúng ta phải nghĩ “Chính ta có khả năng tha thứ, chính ta có khả năng thương yêu, chính ta có khả năng xây dựng cho chung!” Thì lúc đó các bạn không bị làm lạc nữa; các bạn không bị bàng môn tả đạo nó xâm chiếm. Sự hiển hiện của bàng môn tả đạo nó có thể nói những chuyện gì của bạn, nhưng mà kỳ thật rốt cuộc bạn cũng phải hành nó mới đến, chớ nó không có thể cho các bạn được đâu! Các bạn đừng tin; vô ích! Các bạn thực hành đi để đến.

Thượng Đế đã cho các bạn đầy đủ, từ đầu tới chun là toàn trong sự thanh giới điển quang, ban cho các bạn trong cái cơ cấu tự động khai triển, chớ không phải eo hẹp: siêu văn minh nó nằm trong thể xác các bạn; siêu văn minh nó nằm trong

tâm thức của các bạn! Đó! Các bạn dòm lấy các bạn đi, xem các bạn đi: có một cái thể xác tinh vi như thế này, thể gian đã tạo được chưa? Không bao giờ tạo được! Sự cấu trúc của siêu nhiên, thể gian không làm được! Chúng ta có một tổ chức sống động, cởi mở, tùy theo trật tự tiến hóa của mọi cá nhân. Cho nên mọi người có mắt, mũi, tai, miệng, đồng trong một khuôn, mà nhìn ra khác nhau. Thì Khổ nổi trình độ nó phải khác nhau, mỗi tâm thức tiến hóa đều khác nhau, cha con khác nhau, chồng vợ khác nhau, nhưng mà cũng đồng hướng thượng để xây dựng tình thương và đạo đức, mới đạt tới cái sự sáng suốt cởi mở cho chung.

Cho nên, khi mà chúng ta cởi mở rồi, biết có Trời Đất, nhưng mà sự cao siêu siêu diệu siêu nhiên đó là đời đời bất diệt, thì chúng ta đâu có giữ lấy, “Đó là sự sáng suốt của tôi, tôi phải bán sự sáng suốt tôi ăn! Tôi đã có tội, tôi là tội nhân chưa hoàn tất tại thế, mà tôi tạo thêm

tội nữa!” Các bạn nên tạo hay là không? Cho nên, các bạn nên đóng góp nếu các bạn có khả năng làm điều gì tốt cho xã hội, tốt cho nhân sinh, mình bằng lòng đóng góp. Thì đó là các bạn làm việc gì? Tức là các bạn đã làm việc cho các bạn; các bạn xây dựng tình thương và đạo đức, đó các bạn; đó là các bạn đã có cái hàng rào an ninh trong sự sống của lẽ sống vậy.

Cho nên, duyên lành đã đến với chúng ta, huynh đệ tử muội của chúng ta có cơ hội được tương ngộ trong tâm thức sáng suốt và cởi mở. Cho nên, chúng ta phải cố gắng tu nhiều hơn. Để chi? Để chúng ta đóng góp cho những người đã thôn thức, khao khát mỗi đạo, mà chưa tìm ra đạo; có nhiều người xung tu, mà thiếu tu, để cho họ thức giác và để họ tự tu tự tiến; phải trở về căn bản của họ, sử dụng phần sáng suốt của họ. Đó là cái đại nguyện của mọi hành giả Vô Vi tại thế, muốn đóng góp cái luật

quân bình cho mọi người thấy rõ rằng họ có, cái đó nó hiển hiện trong tâm thức của mọi cá nhân nhưng mà họ quên họ mà thôi.

Cho nên, chúng ta nhắc nhở cái con đường trở về cho mọi người, chớ không phải chúng ta vun bồi những cái chuyện độc tài và không chế đối phương: khi mà mình vun bồi độc tài và không chế, làm phép lạ này kia, kia nọ, đó là mê hoặc lòng người mà thôi. Chớ, kỳ thật, mỗi cá nhân phải thực hành để đi tới. Thích Ca cũng như J sus Christ đem thân xác Tứ Đại này thực hành cho các Bạn thấy, qua cơn đau khổ, qua cơn bị hành hạ, nhưng mà Ngài vẫn thực hiện tình thương và đạo đức, đạo đức tha thứ và thương yêu trong tinh thần xây dựng.

Cho nên, chúng ta huynh đệ tương ngộ và chúng ta cũng ở trong cái thức tha thứ và thương yêu, cho nên

chúng ta mới có cơ hội ngồi chung trong căn nhà nhỏ bé, xích gần lẫn nhau, thì các bạn thấy rằng phần hồn chúng ta lại càng nhỏ hơn, vị trí của chúng ta ở nơi nào cũng được, nhỏ nhất cũng ta và lớn nhất cũng ta; chúng ta mới thấy rõ ta là con của Thượng Đế chớ không nên phân giai cấp tại thế. Càng phân giai cấp thì các bạn tạo thế kẹt cho chính các bạn mà thôi.

Cho nên, hôm nay vui thay và lành thay, chúng ta có cơ hội đồng thiên đồng giác. Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên